ARREST VAN HET HOF (DERDE KAMER)
VAN 9 FEBRUARI 1984 [1]

C. H. Fabius
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaar — niet-toelating tot mondeling examen van een algemeen vergelijkend onderzoek"

Zaak 39/83

Samenvatting

Ambtenaren — Aanwerving — Vergelijkend onderzoek — Organisatie — Voorwaarden en modaliteiten — Vaststelling — Beoordelingsbevoegdheid van administratie

Het tot aanstelling bevoegd gezag beschikt over de grote beoordelingsvrijheid bij het bepalen van de bekwaamheidscriteria waaraan moet zijn voldaan om een ambt te kunnen vervullen, en bij de vaststelling, aan de hand van die criteria en in het belang van de dienst, van de voorwaarden van een vergelijkend onderzoek en de wijze waarop het wordt georganiseerd.

In zaak 39/83,

C. H. FABIUS, wonende te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd en bijgestaan door E. Grabandt, advocaat te 's-Gravenhage, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Philippe II 34 B/IV,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door H. van Lier, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst van de Commissie, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

1 — Procestaal: Nederlands.

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 22 december 1982, houdende bevestiging van het besluit om verzoeker niet tot het mondeling examen van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/325 toe te laten,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: Y. Galmot, kamerpresident, U. Everling en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten

1. De Commissie van de Europese Gemeenschappen, verweerster, publiceerde in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 12 september 1981 (C 233, blz. 21) de aankondiging van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/325. Dit algemeen vergelijkend onderzoek zou geschieden aan de hand van schriftelijke bewijsstukken en een examen en was bedoeld ter vorming van een reserve van administrateurs voor de rangen 6 en 7 van categorie A.

Volgens de aankondiging zou de aanwervingsreserve dienen om te voorzien in vacatures van bestaande of nieuwe posten bij de diensten van de Commissie, waarvan de taken bestaan in het verrichten van scheppende werkzaamheden, studies of controle in verband met de activiteiten van de Gemeenschappen op het terrein van de politieke, administratieve en financiële wetenschappen, en wel op een van de volgende werkgebieden:

— buitenlandse betrekkingen;

— pers- en informatietechnieken;

— openbare financiën/boekhouding/„audit";

— algemene administratie.

2. Punt V van de aankondiging, getiteld „schriftelijk examen — toelating tot het mondeling examen", luidt als volgt:

„1. Aard van het schriftelijk examen:

a) test van het begripsvermogen en het vermogen tot logisch redeneren ter beoordeling van de geschiktheid van de kandidaat voor het verrichten van scheppende werkzaamheden, studies of controle; voor dit examengedeelte is geen specifieke schoolkennis vereist (2 uur);

b) examen van drie uur ter beoordeling van de algemene kennis die nodig is voor het vervullen van een internationaal openbaar ambt. Dit examen zal eventueel bestaan in het behandelen van een dossier.

2. Puntenwaardering:

— voor examengedeelte 1, sub a), worden ten hoogste 40 punten gegeven;

— voor examengedeelte 1, sub b), worden ten hoogste 60 punten gegeven.

Kandidaten die voor examengedeelte 1, sub a), minder dan 20 punten of voor examengedeelte 1, sub b), minder dan 30 punten hebben behaald, zijn niet geslaagd.

3. Toelating tot het mondeling examen: tot het mondeling examen worden die kandidaten toegelaten die voor de schriftelijke examengedeelten de beste resultaten hebben behaald boven de hierboven genoemde (V 2) minimumdrempel . . ."

3. Verzoeker, C. Fabius, geboren op 5 juni 1950, solliciteerde voor het vergelijkend onderzoek (werkgebied „buitenlandse betrekkingen") en werd tot het examen toegelaten.

Het schriftelijk gedeelte van dit examen vond plaats te 's-Gravenhage op 28 juni 1982.

Bij brief van 10 november 1982 deelde de Commissie verzoeker mee, dat de jury het door hem behaalde aantal punten onvoldoende vond om hem tot het volgend gedeelte van het vergelijkend onderzoek toe te laten.

Voor de eerste proef („vermogen tot logisch redeneren") had hij namelijk 13,82 punten op 40 behaald, terwijl het vereiste minimum 20 was.

Voor het tweede gedeelte daarentegen had hij 46 punten op 60 behaald.

Bij brief van 28 november 1982 verzocht verzoeker de Commissie, zijn geval in heroverweging te nemen, met name omdat hij het onaanvaardbaar vond, dat de redeneertest dermate bepalend werd geacht voor de uitslag van het examen.

Zijn verzoek werd afgewezen bij besluit van 22 december 1982 van het hoofd van de afdeling Aanwerving van de Commissie, die verzoeker erop attent maakte, dat zijn bezwaren niet zozeer waren gericht tegen de beslissing van de jury als wel tegen de algemene bepalingen van het betrokken vergelijkend onderzoek, die zowel door de sollicitant als door de jury waren aanvaard.

Het onderhavige beroep is tegen dit laatste besluit gericht.

Toen verzoeker bij brief van 20 februari 1983 er wederom op aandrong, dat de Commissie het besluit van de jury zou herzien, antwoordde de Commissie hem op 16 maart 1983, dat de jury bij haar oordeelsvorming en de daarop gebaseerde besluiten geheel autonoom is en in casu de bepalingen betreffende het examen, zoals neergelegd in de aankondiging van vergelijkend onderzoek, had nageleefd.

II — Schriftelijke behandeling en conclusies van partijen

Bij op 15 maart 1983 neergelegd verzoekschrift heeft verzoeker beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen. Hij concludeert dat het den Hove behage:

— het hem door het hoofd van de afdeling Aanwerving bij brief van 22 december 1982 ter kennis gebrachte besluit tot handhaving van de beslissing om verzoeker niet tot het mondeling examen van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/325 toe te laten, nietig te verklaren;

— de Commissie te gelasten, binnen de drie maanden na de uitspraak van het Hof een nader onderzoek naar de geschiktheid van verzoeker in te stellen, althans de Commissie te gelasten, verzoeker alsnog in de gelegenheid te stellen deel te nemen aan een volgend algemeen vergelijkend onderzoek voor de aanwerving van administrateurs voor de rangen 7 en 6 van categorie A, ongeacht de in de aankondiging vermelde leeftijdsgrens, een en ander overeenkomstig de door het Hof geformuleerde beginselen;

— verweerster in de proceskosten te verwijzen.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep te verwerpen;

— verzoeker in de proceskosten te verwijzen.

Bij aanvullend verzoekschrift, ingeschreven ter griffie van het Hof op 21 april 1983, heeft verzoeker gevraagd:

1. het hem bij brief van 16 maart 1983 ter kennis gebrachte besluit van de Commissie nietig te verklaren, althans vast te stellen, dat de Commissie heeft nagelaten een besluit te nemen als waarom verzoeker haar bij brief van 20 februari 1983 had verzocht;

2. de Commissie te gelasten, een nader onderzoek in te stellen naar verzoekers geschiktheid om aan het vergelijkend onderzoek deel te nemen.

Na kennis te hebben genomen van het verweerschrift van de Commissie, waaruit volgens hem blijkt dat deze laatste de brief van 16 maart 1983 ziet als een loutere bevestiging van het besluit van 22 december 1982, heeft verzoeker in zijn op 19 mei 1983 ingeschreven memorie van repliek uitdrukkelijk verklaard, zijn aanvullend verzoekschrift om redenen van proceseconomie in te trekken.

Bij verzoek in kort geding, ingeschreven ter griffie van het Hof op 20 april 1983, heeft verzoeker tenslotte geconcludeerd, dat het de President van het Hof behage:

— bij wijze van voorlopige voorziening de Commissie te gelasten, verzoeker tot het resterend gedeelte van vergelijkend onderzoek COM/A/325 toe te laten, totdat ten gronde in het bodemgeschil zal zijn beslist, althans bij wijze van voorlopige voorziening de Commissie te gelasten, de jury in het kader van vergelijkend onderzoek COM/A/325 opdracht te geven, verzoeker tot het resterend gedeelte van vergelijkend onderzoek COM/A/325 toe te laten, totdat ten gronde in het bodemgeschil zal zijn beslist, een en ander in dier voege dat verzoeker, mocht hij in het mondeling examen

slagen, op de te vormen dan wel gevormde reservelijst wordt geplaatst, totdat ten gronde in het bodemgeschil zal zijn beslist;

— de Commissie in de proceskosten te verwijzen.

Dit verzoek is bij beschikking van 30 juni 1983 afgewezen.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. Opmerkingen van verzoeker

Verzoeker voert als enig middel tegen het bestreden besluit aan, dat de beginselen van billijkheid en zorgvuldigheid zijn geschonden.

Tot staving van dit middel brengt hij drie argumenten aan: hij verwijt de Commissie, doorslaggevende betekenis te hebben toegekend aan een enkel beoordelingscriterium, doorslaggevende betekenis te hebben toegekend aan een onvoldoende betrouwbare test, en tenslotte te hebben geweigerd, een nader onderzoek betreffende zijn persoon in te stellen.

a) De Commissie heeft aan een enkel beoordelingscriterium doorslaggevende betekenis toegekend

— Verzoeker stelt, dat hij van deelneming aan het volgende gedeelte van het onderzoek is uitgesloten op de enkele grond dat de van hem afgenomen test betreffende zijn „vermogen tot logisch redeneren" onvoldoende punten zou hebben opgeleverd, alhoewel het resultaat van de tweede proef ruim voldoende was.

— Optelling van de voor de twee proeven vereiste minima geeft een totaal van 50 punten; zijn totale puntental bedroeg echter 59,82 en zijn eliminatie heeft dus slechts plaatsgevonden op basis van de redeneertest, waarvoor hij niet het vereiste minimum had behaald.

— Ten deze verwijst verzoeker naar zijn brief van 28 november 1982, waarin hij zijn bezwaren tegen een dergelijke eenzijdige methode van beoordeling van sollicitanten kenbaar heeft gemaakt, en hij verzoekt de inhoud van deze brief als een integrerend deel van zijn verzoekschrift te beschouwen.

In deze brief heeft verzoeker met name beklemtoond, dat hij niet aan het tweede gedeelte van het schriftelijk examen had kunnen deelnemen en daarvoor het hem toegekende puntental had kunnen behalen, indien hij niet over een behoorlijk vermogen tot „logisch redeneren" beschikte, hetgeen niet louter op grond van een intelligentietest kan worden beoordeeld.

— Verzoeker concludeert, dat het bestreden besluit in strijd is met de billijkheid en met het zorgvuldigheidsbeginsel, nu aan een enkel beschikbaar beoordelingscriterium automatisch doorslaggevende betekenis is toegekend, zonder dat was voorzien in de mogelijkheid van nadere toetsing op bijzondere gronden.

b) De Commissie heeft aan een onvoldoende betrouwbare test doorslaggevende betekenis toegekend

Verzoeker stelt, dat het bestreden besluit in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat doorslaggevende betekenis is

toegekend aan een voor de toelating van sollicitanten onvoldoende betrouwbare test.

— Ten deze legt hij een brief over van de Nederlandse Rijks Psychologische Dienst van 26 november 1982, waaruit enerzijds blijkt dat intelligentietests niet kunnen worden beschouwd als een voldoende betrouwbaar beoordelingscriterium, met name omdat het kan voorkomen dat iemand in de testsituatie tot veel geringere prestaties komt dan daarbuiten, en anderzijds dat genoemde Rijks Psychologische Dienst ten aanzien van verzoekers aanwerving in nationale overheidsdienst een negatief advies had uitgebracht, terwijl hij sindsdien goed heeft voldaan.

— Verzoeker produceert tevens brieven van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken en dat van Binnenlandse Zaken, waaruit blijkt dat aan psychologische adviezen geen doorslaggevende betekenis wordt toegekend en dat onbehagen bestaat met betrekking tot dergelijke selectieprocedures.

— Verzoeker voegt hieraan toe, dat in Nederland de laatste jaren in het algemeen voor sollicitaties naar overheidsbetrekkingen geen zodanig absoluut karakter aan intelligentietests wordt toegekend.

— Tenslotte voert hij aan, dat de opvatting van de Commissie over de waarde van intelligentietests verschilt van hetgeen in Nederland wordt ervaren, en dat deze Lid-Staat dan ook op een wijziging van de aanwervings- en selectieprocedure heeft aangedrongen.

In dit verband houdt verzoeker staande, dat hij de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken juist interpreteert.

c) De Commissie heeft ten onrechte geweigerd een nader onderzoek betreffende verzoekers persoon in te stellen

Verzoeker stelt dat het bestreden besluit in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de Commissie heeft geweigerd, naar aanleiding van de door hem bij brief van 28 november 1982 te harer kennis gebrachte gemotiveerde bezwaren een nader onderzoek betreffende zijn persoon in te stellen.

De Commissie is in vorenbedoelde briefwisseling noch in haar verweerschrift op de geldigheid van verzoekers redenering ingegaan.

d) Verzoeker biedt voorts aan te bewijzen:
   — dat zijn huidige werkgever (het ministerie van Verkeer en Waterstaat) tevreden is over zijn prestaties, hetgeen trouwens ook het geval was van zijn vorige werkgever (het ministerie van Buitenlandse Zaken);
   — dat over de door de Commissie bij de aanwerving gehanteerde selectiecriteria een verschil van mening bestaat tussen de Commissie en de Nederlandse autoriteiten.

e) Tenslotte betoogt verzoeker, dat hij een bijzonder belang heeft bij het onderhavige beroep.

Hij is thans immers 32 jaar oud, zodat hij wegens de voor sollicitanten gestelde leeftijdsgrenzen wellicht niet meer aan toekomstige vergelijkende onderzoeken zal kunnen deelnemen.

Derhalve is hij van mening dat ter uitvoering van een arrest waarbij zijn vordering zou worden toegewezen, de

Commissie binnen de drie maanden na de uitspraak van het Hof een nader onderzoek naar zijn geschiktheid moet instellen, althans hem de gelegenheid moet bieden, aan een volgend vergelijkend onderzoek deel te nemen, een en ander overeenkomstig de door het Hof geformuleerde beginselen.

2. Opmerkingen van de Commissie

a) Het argument dat aan een enkel beoordelingscriterium doorslaggevende betekenis zou zijn toegekend

— De Commissie herinnert eraan, dat zij volgens vaste rechtspraak van het Hof bij het vaststellen van de voorwaarden en bepalingen voor een vergelijkend onderzoek een ruime discretionaire bevoegdheid heeft (arresten van 16. 10. 1975, zaak 90/74, Deboeck, Jurispr. 1975, blz. 1123, en 2. 10. 1979, zaak 178/78, Szemerey, Jurispr. 1979, blz. 2855).

Daar de litigieuze bepaling in de aankondiging van vergelijkend onderzoek kennelijk in het belang van de dienst is vastgesteld, heeft verweerster haar beoordelingsbevoegdheid niet overschreden.

— Volgens de Commissie heeft de jury zich bij het vergelijkend onderzoek aan de bepalingen van de aankondiging gehouden, zodat haar niets kan worden verweten.

— Zij acht verzoekers argument niet terzake dienend, nu uit de aankondiging van vergelijkend onderzoek blijkt dat de redeneertest niet het enige eliminatoire examengedeelte was; door bepaalde gedeelten van het examen een eliminatoir karakter toe te kennen, is zij haar beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gegaan.

b) Het argument dat aan een onvoldoende betrouwbare test doorslaggevende betekenis zou zijn toegekend

— De Commissie merkt op, dat de zogenoemde redeneertest zelf uit verscheidene opgaven bestond („multiple choice"-test enerzijds, invullen van een lacuneuze tekst anderzijds), dat het uitsluitingscijfer voor die test niet hoog lag, en dat de bij vergelijkend onderzoek COM/A/325 gehanteerde testbatterij al geruime tijd door de Commissie wordt toegepast.

— De door verzoeker te deze overgelegde stukken houden geen verband met de onderhavige zaak; zij zijn immers afkomstig van diensten of personen die geen voldoende kennis hebben kunnen nemen van de redeneertest van vergelijkend onderzoek COM/A/325; deze kan trouwens niet als een psycho-technische test worden beschouwd, zoals blijkbaar door de schrijvers van die stukken wordt gedaan.

Subsidiair wijst de Commissie er nog op, dat de door verzoeker overgelegde stukken niet de draagwijdte hebben die deze eraan toekent.

Tenslotte is de Commissie in elk geval van mening, dat zij bij de keuze van de examenopgaven en bij de vaststelling van de wijze waarop de antwoorden worden gewaardeerd, een discretionaire beoordelingsbevoegdheid bezit.

c) Het argument dat de Commissie ten onrechte zou hebben geweigerd een nader onderzoek betreffende verzoekers persoon in te stellen

De Commissie herhaalt, dat de jury zich aan de bepalingen van de aankondiging heeft gehouden en dat haar niet kan

worden verweten, dat zij verzoekers dossier niet zorgvuldig zou hebben beheerd.

De jury behoefde de litigieuze bepaling van de aankondiging van vergelijkend onderzoek niet te interpreteren, omdat de duidelijke bewoordingen ervan elke interpretatie overbodig maakten.

Tenslotte was de handelwijze van de jury in overeenstemming met het beginsel van gelijkheid van alle deelnemers aan het vergelijkend onderzoek.

d) De Commissie stelt voor verzoekers bewijsaanbiedingen te verwerpen

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 12 januari 1984 zijn partijen niet verschenen.

De advocaat-generaal heeft ter zelfder zitting conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 15 maart 1983, heeft Cornelis Fabius beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen, strekkende tot nietigverklaring van het besluit houdende bevestiging van de weigering hem tot het mondeling examen van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/325 toe te laten; voorts vraagt hij het Hof, de Commissie te gelasten een nader onderzoek naar zijn geschiktheid in te stellen dan wel hem, ongeacht de leeftijdsgrens, toe te laten tot een volgend algemeen vergelijkend onderzoek van hetzelfde niveau.

2 Het vergelijkend onderzoek waarop het beroep betrekking heeft, was een algemeen vergelijkend onderzoek aan de hand van schriftelijke bewijsstukken en een examen, ter vorming van een reserve van administrateurs in de rangen 7 en 6 van categorie A.

3 De aankondiging van het vergelijkend onderzoek, gepubliceerd in het Publikatieblad van 12 september 1981, bevatte onder punt V — „Schriftelijk examen — toelating tot het mondeling examen" — de volgende bepalingen:

„1. Aard van het schriftelijk examen:

a) test van het begripsvermogen en het vermogen tot logisch redenen ter beoordeling van de geschiktheid van de kandidaat voor het verrichten van scheppende werkzaamheden, studies of controle; voor dit examengedeelte is geen specifieke schoolkennis vereist (2 uur);

b) examen van drie uur ter beoordeling van de algemene kennis die nodig is voor het vervullen van een internationaal openbaar ambt. Dit examen zal eventueel bestaan in het behandelen van een dossier.

2. Puntenwaardering:

— voor examengedeelte 1, sub a), worden ten hoogste 40 punten gegeven;

— voor examengedeelte 1, sub b), worden ten hoogste 60 punten gegeven.

Kandidaten die voor examengedeelte 1, sub a), minder dan 20 punten of voor examengedeelte 1, sub b), minder dan 30 punten hebben behaald, zijn niet geslaagd.

3. Toelating tot het mondeling examen:

Tot het mondeling examen worden die kandidaten toegelaten die voor de schriftelijke examengedeelten de beste resultaten hebben behaald boven de hierboven genoemde (V 2) minimumdrempel."

4 Verzoeker werd tot het vergelijkend onderzoek toegelaten en legde het schriftelijk examen af op 28 juni 1982. Bij brief van 10 november 1982 deelde de Commissie hem mee, dat de jury de door hem voor het schriftelijk examen behaalde punten onvoldoende vond om hem tot het mondeling examen toe te laten. Voor de eerste, zogenoemde „redeneertest" had hij namelijk slechts 13,82 punten op 40 behaald, terwijl het vereiste minimum 20 was.

5 Bij brief van 28 november 1982 verzocht verzoeker de Commissie, zijn geval in heroverweging te nemen, met name omdat hij het onaanvaardbaar vond, dat de redeneertest dermate bepalend werd geacht voor de uitslag van het examen. Dit verzoek werd afgewezen bij besluit van 22 december 1982 van het hoofd van de afdeling aanwerving van de Commissie.

6 Het onderhavige beroep is tegen dit besluit gericht. Het enige middel dat verzoeker daarbij aanvoert, is ontleend aan schending door de Commissie van het billijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Meer bepaald verwijt hij de Commissie, doorslaggevende betekenis te hebben toegekend aan een enkel beoordelingscriterium, te veel waarde te hebben gehecht aan een onvol-

doende betrouwbare test, en tenslotte te hebben geweigerd een nader onderzoek betreffende zijn persoon in te stellen.

7 Zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (arresten van 16. 10. 1975, zaak 90/74, Deboeck, Jurispr. 1975, blz. 1123, en 18. 2. 1982, zaak 67/81, Ruske, Jurispr. 1982, blz. 661), beschikt het tot aanstelling bevoegd gezag over een grote beoordelingsvrijheid bij het bepalen van de bekwaamheidscriteria waaraan moet zijn voldaan om een ambt te kunnen vervullen, en bij de vaststelling, aan de hand van die criteria en in het belang van de dienst, van de voorwaarden van een vergelijkend onderzoek en de wijze waarop het wordt georganiseerd.

8 Door in de aankondiging van een vergelijkend onderzoek ter aanwerving van administrateurs van categorie A, wier taak bestaat in het verrichten van scheppende werkzaamheden, studies of controle, een begrips- en redeneertest op te nemen teneinde de geschiktheid van de kandidaten voor die verschillende werkzaamheden te kunnen beoordelen, en door voor die test een minimum van 20 behaalde punten op 40 te verlangen, lijkt de Commissie haar discretionaire bevoegdheid niet te hebben overschreden en geen enkel algemeen rechtsbeginsel te hebben geschonden.

9 In die omstandigheden is verzoekers betoog, dat hij voor het tweede gedeelte van het schriftelijk examen een goede beoordeling heeft gekregen, dat hij in zijn land van herkomst zijn functie tot tevredenheid vervult en dat bepaalde instanties in zijn land van herkomst slechts weinig waarde hechten aan dergelijke tests, niet relevant voor de wettigheid van het bestreden besluit.

10 Derhalve hebben de jury van het vergelijkend onderzoek en vervolgens het tot aanstelling bevoegd gezag terecht geweigerd om verzoeker tot het mondeling examen van het vergelijkend onderzoek toe te laten, en vervolgens om een nader onderzoek betreffende zijn persoon in te stellen.

11 Mitsdien moet het beroep worden verworpen, zonder dat op de bewijsaanbiedingen behoeft te worden ingegaan.

Kosten

12 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

13 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen terzake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.**

Galmot Everling Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 9 februari 1984.

De griffier
P. Heim

De president van de Derde kamer
Y. Galmot